

Aziatische Vechthoenrassen

DE ASEEL

Tekst en foto's: Willem van Ballekom

De 'Aseel' ook wel 'Asil' genoemd heeft zijn oorsprong op het Indische subcontinent. De thuislanden van het ras zijn India, Pakistan, Bangladesh en Sri Lanka. Het is misschien wel het oudste gedomesticeerde pluimveeras ter wereld. Het werd reeds genoemd in een oud Indisch manuscript met de titel 'Dharmashastra Manu' (1300 VC); dit is een achttien delen tellend boekwerk over wetgeving, ethiek en sociaal gedrag. De Aseelfamilie bestaat uit twee hoofdgroepen; de zogenaamde Reza Aseel en de grote Kulang Aseel. Een recente nieuwe telg is de Aseelkriel, welke voor het eerst gecreëerd werd rond 1890 in Engeland door het Engelse pluimveegenie, William Flamank Entwisle. De eerste Aseels zijn rond 1660 en 1680 ingevoerd in Engeland. Van hieruit zijn ze verspreid naar het Europese vasteland.

Laten we de Aseelfamilie eens nader bekijken

**Rechts:
Een in Nederland
gefokte Reza
Aseel.
Foto & Fokker
Willem van
Ballekom
(Holland)**

De meest bekende Aseel is de zogenaamde 'Reza' Aseel. Het ras staat in Europa ook bekend als 'Raja Murgh' Aseel. Dit is jammer genoeg een niet correcte benaming. In de eerder genoemde thuislanden is deze term, zeker wat de Aseel betreft, geheel onbekend.

Ik heb dit zelf vast kunnen stellen tijdens mijn eigen reiservaringen in India (deelstaten Rajasthan, Punjab) en Sri Lanka. De correcte naam is Reza Aseel. Het woord Reza is van Perzisch-Arabische oorsprong evenals de naam 'Asil' (Aseel) en betekent 'puur' c.q. 'zuiver'. In de thuislanden van de Aseel is de Reza Aseel meer bekend onder lokale namen die meestal hun oorsprong hebben in een specifieke kleurslag, regionale oorsprong of het specifieke vechtkarakter.

**Links: Een Reza Aseel uit Noord-India
Foto & eigenaar Dhr. Mullapudi
Narendranath (India)**

De Reza Aseel mag niet zwaarder dan 3 Kg zijn. Dit is het absolute maximum. Een zwaarder gewicht leidt alleen maar tot ontypische dieren. De Reza Aseel is een middelhoog gesteld hoen met een zeer gespierde en compacte lichaamsbouw en een kleine drie-rijige erwtenkam.

De kop moet kort en breed zijn. De typische kop heeft een korte dikke snavel. De lichtgele tot parelwitte ogen zijn beschermd door de goed ontwikkelde wenkbrauwen en jukbeenderen. Opgepast; een vleesrijke kop is niet gewenst!

**Links: Een krachtige Reza Aseel hen
Foto & fokker Willem van Ballekom
(Holland)**

De Aseel heeft ook een typische 'knik' in de overgang tussen kop en hals. De meest geapprecieerde beenkleur in de thuislanden is ivoorwit (niet erkend in Europa) en geel. In Europa is geel gewenst. In India komen bij de Kulang Aseel-variëteiten ook vlees- en grijskleurige benen voor (afhankelijk van de kleurslag). Het lichaam moet van boven gezien de vorm hebben van een hazelnoot, dus breed en vrij vlak. De ruglijn is ongeveer ± 45 graden. De staartpartij is middellang en hangt licht af. Horizontaal is ook acceptabel. Een

typische Aseel laat op zijn best goed ontwikkelde spitse sikkelveren zien. De schouders moeten breed en markant zijn. Echter niet van het lichaam staan of omhoog wijzen zoals bij de Japanse Shamo! De middellange loopbenen van de Aseel zijn krachtig en kantig. Ronde loopbenen zijn niet gewenst. De ideale Aseelspoor is symmetrisch, kort en dik. Lange, zeer spitse gebogen sporen zijn ontypisch en duiden meestal op kruising met Bankiva-type vechthoerassen. In de thuislanden van de Aseel bestaat er een groot scala aan kleurslagen. In Europa wordt het ras hoofdzakelijk gefokt in de patrijsbonte of zwart-rode kleurslag.

**Rechts: Een Kulang Aseel (Noord-Indisch type), zeer duidelijke de roofvogelachtige snavel.
Foto & eigenaar Jean Marie Vangansberg (Belgie)**

Het invoeren van een AOC klasse (*Any Other Colour*) met dezelfde criteria zoals in Engeland, zou hier uitkomst bieden!

Ondanks het feit dat de Aseel een vorm- en type dier is wordt op de dag van vandaag steeds meer het accent gelegd op de kleurslag. Dit spiegelt zich dan ook af in de beoordeling op pluimveetentoonstellingen. Dit is in mijn ogen een zeer ongewenste trend. Wie vechthoenders wil keuren of fokken en zich hiermee niet kan conformeren op de juiste criteria kan beter kleur- en tekeningrassen gaan keuren c.q. fokken. Nu echter terug naar de Aseel.

De tweede groep van Aseels zijn de zogenaamde Kulang Aseels. Dit zijn grote vechters met een gewicht van $\pm 3,5$ tot 6 Kg. In India maakt men een onderscheid in twee types; de Noord-Indische en de Zuid-Indische variëteit. De Zuid-Indische variëteit kent nog een sub-type dat bekend staat als de Madras Aseel.

Links: Een Kulang Aseel van het Zuid-Indische type met een walnoot kam.

Foto & eigenaar Dhr. Mullapudi Narendranath (India)

De verschillen tussen het Noord- en Zuid-Indische type (met uitzondering van het Madras-type) zijn minimaal, maar voor fokkers in India echter kenmerkend.

Noord-Indische type
Zuid-Indisch type
Madras-type

erwtenkam, grote roofvogelachtige snavel
erwtenkam of walnootkam, snavel kort en dik (delta-vormig)
erwtenkam of walnootkam, snavel kort en dik (delta-vormig)
In tegenstelling tot zowel het Noordelijke als Zuidelijke type, een breder lichaam en lagere beenstelling.

In Europa zijn deze verschillen meestal niet duidelijk of worden simpelweg genegeerd. Dit is deels te wijten aan het feit dat de overgrote meerderheid van sportfokkers en ook hanenkampers geen werkelijke voorstelling hebben van het ras en daarom ook niet op bepaalde typische kenmerken selecteren. Dit is natuurlijk niet bevorderlijk voor

het behoud van het ras. In de meeste Europese landen is de Kulang Aseel - met uitzondering van de Madrasvariëteit- niet erkend. Zeer jammer, aangezien het hier echt om een oeroud vechthoen gaat!

De Madras Aseel is in Europa ook erkend. De eerste Madras Aseels zijn volgens Lewis Wright's *'New Book of poultry'* (1900) rond 1870 in Engeland geïmporteerd door een Schotse scheepskapitein en een tweede import in dezelfde periode door Dhr. Fowler. Echter na enkele jaren zijn ze van het toneel verdwenen. Het ging hier om blauw-rode exemplaren. Dit is gelijk de oorsprong van het fabeltje dat de Madras Aseel alleen maar in deze specifieke kleurslag voorkomt. Ze waren in Engeland dan ook bekend als "Blue Madras". In het thuisland van de Madras Aseel, de deelstaat Tamil Nadu in het zuiden van India, zijn Madras te vinden in talloze kleurslagen waaronder zelfs koekoek!

Boven links: Madras Aseel hen uit het zuiden van India (Tamil Nadu) met een zeer krachtige lichaamsbouw en geweldige kop. Rechts: Madras Aseel uit het zuiden van India (Tamil Nadu), met de typisch de bullige lichaamsbouw. Foto's & eigenaar Dhr. Mullapudi Narendranath (India)

De eerste Madras Aseels zijn weer opgedoken in West-Duitsland. Vandaar uit werden enkele exemplaren door Dhr. Paul Hohmann geruild tegen Vietnamese Vechters van Dhr. Franz Todenhagen uit het voormalige Oost-Duitsland. Naderhand was de Oost-Duitse fokker Manfred Pinkert de drijvende kracht achter het ras.

Het ras is in een vijftal kleurenlagen erkend: blauw-rood, blauw-bont, rood-wit, blauw-patrijs en zwart-rood. Het ras is sinds enkele jaren erkend en aanwezig in Duitsland, Nederland, België, Engeland, Bosnië en Rusland. Om verwarring te voorkomen is het ras door de toenmalige Oost-Duitse vechthoender club erkend als "Madraskämpfer" (Madras Vechter). Dit is uiteindelijk toch weer verward en niet conform de benaming van het ras in het thuisland India.

Foto links boven:

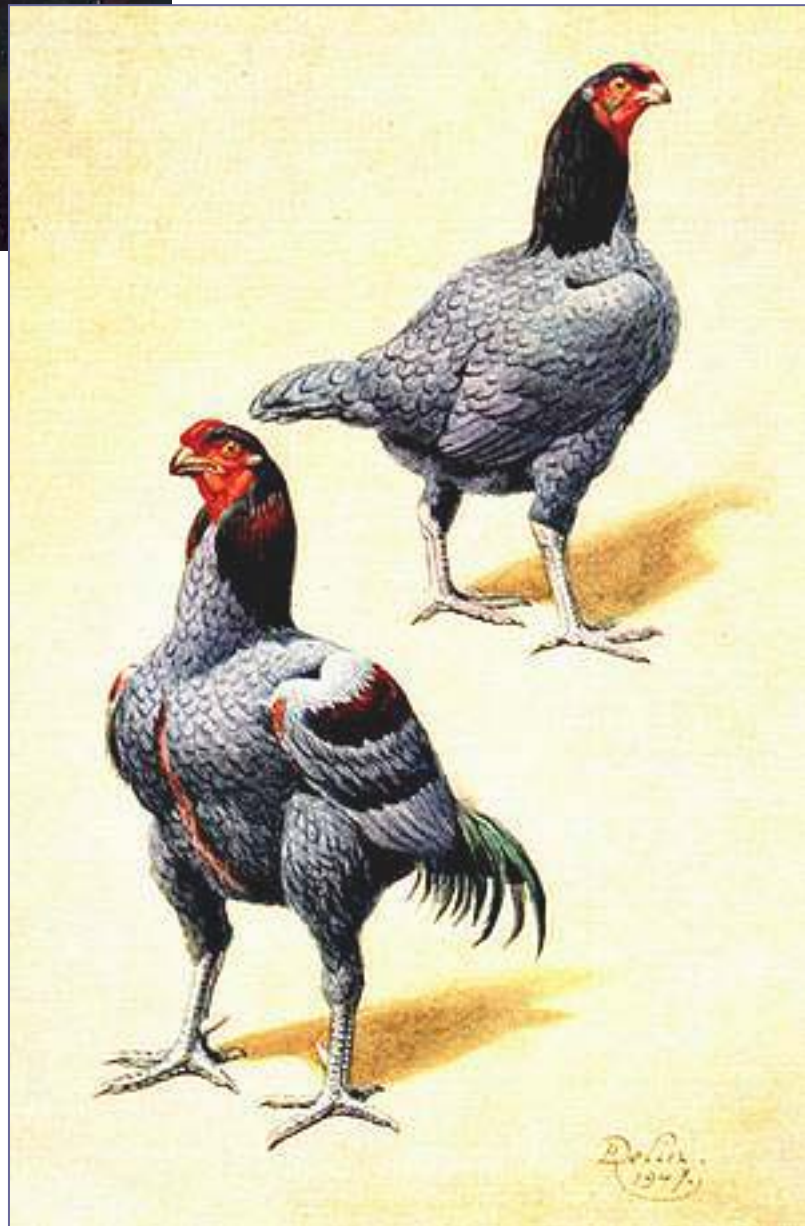
Een Madras Aseel hen uit het zuiden van India (Tamil Nadu). Zeer typisch voor de Aseel is de ingedeukte overgang tussen kop en nek.

Foto & eigenaar Dhr. Mullapudi Narendranath (India)

Rechts: Een paar Madras Aseel geschilderd naar de Lewis Wright's beschrijving uit 1902.

Geschilderd in 1947 door Rene Delin (België)

Een zeer welkome aanwinst in de categorie Aseels is de zogenaamde Aseel kriel. Rond 1890 werd het ras gecreëerd door Dhr. Entwisle uit Engeland. Het was een korte tijd zeer populair. Dit waarschijnlijk ook in Nederland omdat het hier rond 1920 door de NHDB schijnbaar al erkend was in zeven kleurenlagen! Maar ook in Nederland verdween het ras van het toneel. Begin 1980 werd het ras weer gecreëerd door de Belgische fokker Willy Coppens

met behulp van de Reza Aseel, Ko Shamo en Indische Vechtkrielen.

De kwaliteit en populariteit van het ras werden positief beïnvloed door de grote inzet van de Belgische fokker Karel van Loy en de Duitse fokkers Andreas Niehsen en Hartmut Vieregge. Het tamme karakter en de vele kleurslagen hebben er toe geleid dat het ras nu in groten getale verbreid is in diverse Europese landen. (Duitsland, Nederland, België, Oostenrijk, Hongarije en Engeland).

Een witte Aseel kriel gefokt door Andreas Niehsen (Duitsland) met een mooie compacte lichaamsbouw en mooie kop.

Foto & eigenaar Willem van Ballekom (NL)

De Aseel weet tot op de dag van vandaag nog steeds een groot aantal fokkers te boeien. Het is alleen jammer dat de regelgeving binnen de sportfokkerij de mogelijkheden sterk limiteert wat betreft het tentoonstellen van kleurslagen en types. Het keuren van een Aseel behoort net zoals bij alle andere vechthoerassen te gebeuren op vorm, type en raskenmerken. Kleur is van generlei belang! Een zeer belangrijk aspect bij het vechthoen is de aanwezigheid van 'de wil tot vechten'. Dit is echter op een tentoonstelling niet te beoordelen. Wat wel te beoordelen is op een tentoonstelling is de manier waarop een vechthoen zich presenteert in de kooi. Het dier moet zich duidelijk presenteren in de kooi; een wat agressief voorkomen is niet verkeerd en heeft zeker de voorkeur boven een timide verschijning die achter in de kooi blijft hangen. Het fokken van vechthoenders behelst naast het behoud van vorm, type en raskenmerken ook het behoud van het vechtlustige karakter. Indien een fokker dit alles nastreeft kan dit alleen een positief effect op het behoud van het ras te hebben. Dit geldt zeker voor de Aseel!

Voor meer informatie: Willem van Ballekom, Eindhoven, Holland
Secretaris van de Speciaalclub Aziatische Vechthoerassen
Club website <http://agsglobal.tripod.com/holland/index.htm>

Copyright ©2006 Aviculture-Europe. All rights reserved by VBC